

Пакъ Марко рече „майко, мила майко!
Грехъ ме да ти речамъ, страхъ ме да ти кажамъ;
Иди викай, майко, Цвета мало моме,
И я да ж видамъ, и та да ме видить!“
И ми ꙗ отишла Марко'а-та майка,
И ми ꙗ стигнала на Цветина врата,
Двашъ ми ꙗ клюкнала, тришъ ми ꙗ викнала:
„Сваке, мила сваке, непознаѣна рода!
Нек' излезить Цвета, Цвета мало моме,
Нека съ променить 'се во то'а руво,
'Се во то'а руво що ми пѣрстенъ зела,
Оти ми ꙗ Марко мошне на зле боленъ,
Съ него да съ видить, съ него да съ простить;
Тѣ бѣлки ке умрить, тѣ бѣлки ке станить.“
Си съ променила Цвета мало моме,
И ми отишла при Марка да го видить;
И колку ъж виде час-отъ душа даде.
Марко ми почина, Цвета съ поболи;
Марка ми променватъ, Цвета душа да'атъ;
Марка закопа'а, Цвета однесо'а.
Марка закопа'а претъ бѣла-та цѣрква,
Цвета закопа'а затъ бѣла-та цѣрква;
И на Марковъ кивуръ що ми изникнало,
Ми изникнале високи две теполе;
На Цветининъ кивуръ що ми изникнало,
И ми изникнала една бѣла лоза,
Таа съ превила претъ бѣла-та цѣрква,
Тѣ ми съ завила околу топола.

„Сонце, миле сонце, синокъ заранъ зайде,
Синокъ заранъ зайде, сега си съ забай!“
Девойко, девойко, сумъ съ забавило,
Чудо сумъ гледало: Богданъ съ делеше
Отъ татка, отъ майка, отъ девет-те браця,
И отъ осумъ сестри, и отъ седумъ снахи.
Татко му делеше сѣженъ и полъ кука,
Майка му делеше еденъ кравай восокъ,